746/06

Den 25. september 2006 blev i sag nr. 66.688:

xxxx xx xxxxxx
xxxxxxxxxxxxx xx
xxxx xxxxxxxxxx

mod

Tryg Forsikring A/S
Klausdalsbrovej 601
2750 Ballerup

afsagt sålydende

k e n d e l s e :

_____

Forsikringstageren, der har ulykkesforsikring i Tryg Forsikring A/S, klager ved sin advokat over, at selskabet har afvist at yde forsikringsdækning for et anmeldt ulykkestilfælde.

Selskabet har afvist at yde forsikringsdækning under henvisning til, at kravet på anmeldelsestidspunktet var forældet efter den 2-årige forældelsesregel i forsikringsaftalelovens § 29.

Det fremgår af sagen, at klageren den 28/8 2000 stod på en stol, og at hun faldt bagover og i den forbindelse slog sit hoved.

Klagerens advokat er ikke enig i selskabets betragtninger omkring forældelse og har i klageskrivelsen til nævnet bl.a. anført:

> "Hun blev for første gang opereret for 2 år siden, og har således ikke haft mulighed for at anmelde et krav, før skaden var stationær.
>
> Min klient vil være indforstået med ikke at kunne komme igennem med gener i forbindelse med nakke og hovedpine m.v., idet disse gener opstod umiddelbart efter ulykkestilfældet.

For så vidt angår knæskaderne, fastholder jeg, at disse skal omfattes af den tegnede forsikring. Der er klar årsagsforbindelse mellem genernes opståen og ulykkestilfældet, og min klient har som nævnt ikke haft mulighed for at anmelde dette forhold tidligere, idet generne først har været stationær på et langt senere tidspunkt.

Man kan i øvrigt diskutere, om stationærtidspunktet overhovedet er indtrådt endnu. Hun er for nylig blevet opereret for 4. gang, og er endnu ikke færdig udredt."

Selskabet fastholder, at kravet er forældet, hvorfor senere forværringer eller krav som følge af andre skader, som udspringer af det samme ulykkestilfælde, også vil være forældet. Selskabet har nærmere redegjort herfor i skrivelse af 1/7 2005 til nævnet:

"Den 13. juli 2004 modtog vi en skadeanmeldelse vedrørende skaden, der skete den 28. august 2000. Af skadeanmeldelsen fremgik det, at vores kunde på sit arbejde 'Faldt ned af en stol. Ved faldet ramte hovedet (nakken) en tøjpyramide. Var i kort tid uden bevidsthed. Fandt mig selv på gulvet, hvor venstre ben var vredet om'.

Sammen med skadeanmeldelsen modtog vi begyndelsesattesten udfyldt af vores kundes egen læge den 12. juli 2004. Det fremgik af begyndelsesattesten, at kunden havde været i kontakt med vagtlægen efter ulykken. Endvidere fremgik det af begyndelsesattesten, at beskadigelsen var com. cerebri (hjernerystelse) og læsio minisci gen.sin (meniskskade i venstre knæ).

Efterfølgende skrev vi den 27. juli 2004 til vores kunde, at kravet kunne være forældet, men at vi ville undersøge sagen nærmere, herunder indhente sagsakterne fra arbejdsskadesagen i Arbejdsskadestyrelsen.

Den 8. oktober 2004 modtog vi kopi af sagsakterne fra Arbejdsskadestyrelsen. Af skadeanmeldelsen og begyndelsesattesten til Arbejdsskadestyrelsen fremgik alene, at vores kunde havde fået et hovedtraume som følge af ulykkestilfældet, jf. akt nr. side 1 og 2. Endvidere fremgik det af sagsakterne, at Arbejdsskadestyrelsen havde indhentet en lægeerklæring II af 1. juni 2001, jf. akt 8, hvoraf der alene fremgik, at vores kunde havde gener efter hovedtraumet. På denne baggrund traf Arbejdsska-

destyrelsen den 27. august 2001afgørelse, jf. akt nr. 11, og fastsatte méngraden som følge af ulykkestilfældet til 5%. Arbejdsskadestyrelsen lagde ved afgørelsen vægt på, at vores kunde havde gener i form af hyppig hovedpine, træthed og jag i højre nakkeregion.

Endvidere fremgik det af sagsakterne, at vores kunde den 28. oktober 2002 bad Arbejdsskadestyrelsen om at genoptage sagen, da skaden var større end først antaget, idet hun også havde beskadiget venstre knæ i forbindelse med ulykkestilfældet, hvilket hun ikke havde opdaget, da hun var bevidstløs på ulykkestidspunktet, jf. akt nr. 12.

Herefter indhentede Arbejdsskadestyrelsen yderligere lægelige oplysninger bl.a. journal fra H.-B. Sygehus af 31. august 2000, jf. akt nr. 21, hvoraf det alene fremgik, at vores kunde havde gener efter et hovedtraume.

Efterfølgende blev der indhentet en speciallægeerklæring af 21. maj 2003 fra overlæge J.J., hvoraf det bl.a. fremgik, at vores kunde et år efter ulykkestilfældet havde henvendt sig til egen læge på grund af tiltagende smerter i venstre knæ, og at hun havde fået foretaget artroskopi af venstre knæ i september 2002 og igen 20. november 2002. Endvidere var overlægens diagnose diffus ledslimhinde irritation i venstre knæ, uden at årsagen kunne angives.

Herefter traf Arbejdsskadestyrelsen afgørelse i sagen den 2. december 2003, jf. akt nr. 38, og forhøjede méngraden til 12 % på grund af knæskaden.

Ifølge Forsikringsaftalelovens § 29 er krav på erstatning forældet 2 år efter udløbet af det kalenderår, hvori vores kunde fik kundskab om kravet og om, at det var forfaldet.

Vores kunde havde ved modtagelsen af Arbejdsskadestyrelsens afgørelse af 27. august 2001, hvor méngraden blev fast til 5%, kundskab om, at hun havde et krav

på erstatning som følge af ulykkestilfældet. Dermed skulle kravet have været anmeldt til os senest den 31. december 2003.

Den 19. november 2004 afviste vi derfor vores kundes krav på erstatning, da vi har vurderet, at kravet var forældet i henhold til den 2-årige forældelsesregel i Forsikringsaftalelovens § 29, da vi modtog anmeldelsen 13. juli 2004.

Herefter modtog vi et brev af 31. januar 2005 fra vores kundes advokat som skrev, at vores kunde var indforstået med, at erstatningskravet svarende til en méngrad på 5 % vedrørende nakkegenerne var forældet, men ikke erstatningskravet vedrørende generne i venstre knæ svarende til en méngrad på 7%, idet disse gener først var stationær langt senere, hvis de overhovedet var det endnu.

Den 16. februar 2005 skrev vi til kundens advokat, at vi fastholdt vores afgørelse af 19. november 2004, da erstatningskravet skulle ses som en helhed, og at forældelsesfristen løb fra det tidspunkt vores kunde havde kundskab om, at hun havde krav på erstatning, hvilket allerede var ved Arbejdsskadestyrelsens første afgørelse af 27. august 2001, uanset om der senere kom en forværring. Vi vedlagde kopi af ankenævnskendelse nr. 44.352.

Efterfølgende modtog vi et brev af 9. marts 2005 fra vores kundes advokat, som vi besvarede den 17. marts 2005, hvor vi samtidig sendte et klageskema.

På baggrund af den modtagne klage har vi gennemgået sagen på ny.

Den modtagne klage giver os ikke anledning til at ændre vores afgørelse, da det fortsat er vores opfattelse, at krav om erstatning for følger af ulykkestilfældet den 28. august 2000, er forældet ved udgangen af 2003, da vores kunde ved modtagelsen af Arbejdsskadestyrelsens afgørelse af 27. august 2001 havde kundskab om, at hun havde et krav på erstatning. Når kravet er forældet, vil senere forværringer eller krav som følge af andre skader som udspringer af det samme ulykkestilfælde også være forældet.

Herudover henvises til ankenævnskendelse nr. 58.823."

Nævnet udtaler:
Selskabet har anført, at klagerens krav er forældet efter 2-års fristen i forsikringsaftalelovens § 29, da klagerens erstatningskrav skal ses som en helhed. Klagerens krav på erstatning for hovedtraumet er ubestridt forældet, og det samme gælder knæskaden, der udspringer af samme ulykkestilfælde.

Et enigt nævn udtaler herom, at forfaldstidspunktet - og dermed forældelsesfristens begyndelse må vurderes i forhold til hver invaliditet for sig, uanset om skadeårsagen er den samme.

Nævnets flertal udtaler herefter, at der efter de lægelige oplysninger i 2001 alene var grundlag for at antage, at klageren havde fået et hovedtraume som følge af ulykkestilfældet, jf. også herved Arbejdsskadestyrelsens afgørelse af 27/8 2001. Først i 2002 fik klageren gennem undersøgelser af knæet kundskab om, at hun også havde pådraget sig en invaliditet i knæet. Flertallet finder herefter, at klagerens krav på erstatning for knæskaden ikke er forældet, da det blev anmeldt i juli 2002.

Nævnets mindretal finder, at klageren fik kundskab om sit krav for knæskaden i 2001, da hun henvendte sig til egen læge som følge af tiltagende smerter i knæet. Mindretallet bemærker i den forbindelse, at klageren i august 2000 havde været udsat for et voldsomt traume, som gjorde det nærliggende at være særligt opmærksom på følger heraf. Hendes krav er derfor forældet efter 2-års fristen i forsikringsaftalelovens § 29.

Afgørelsen træffes efter stemmeflertallet, hvorfor

b e s t e m m e s :

_____

Selskabet, Tryg Forsikring A/S, skal anerkende, at klagerens krav på erstatning som følge af knæskaden ikke er forældet og skal opgøre og udbetale erstatningen med renter efter forsikringsaftalelovens § 24.

Marianne Højgaard Pedersen